

Organisationsret, at det ærede Medlem ikke tør give et klart Svar paa dette Spørgsmaal. Han hævder den jernhaarde Disciplin indenfor de frie Organisationers Sammenslutninger, og det ærede Medlem vil ikke have noget imod, at Statsfunktionærernes Organisationer komme ind under Samvirksomheden. Men hvor bliver saa den jernhaarde Disciplin af? Skal der være andre Forhold for Statsfunktionærernes Organisationer indenfor en Samvirksomhed end for alle de andre? Jeg forstaar ikke det ærede Medlem. Nej, det ærede Medlem tør ikke give et rent og klart Svar paa, om den jernhaarde Disciplin skal anvendes overfor Statsfunktionærernes Organisationer eller ej. Derimod ønsker det ærede Medlem den jernhaarde Disciplin anvendt indenfor de frie Fagorganisationer, saa langt som Organisationernes Magt rækker. Og det ærede Medlem vil have anvendt det stærkest mulige moralske Pres paa de Mennesker, der staa udenfor Organisationerne. Men det er en Kendsgerning, at det stærkest mulige moralske Pres og det økonomiske Tryk flyde ganske over i hinanden.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Det ærede Medlems Definition af, hvad jeg har sagt, skænker jeg ham. At der er noget i dette Forhold, jeg ikke tør klargøre, forstaar jeg ikke. Det er Sandhed, jeg forstaar det ikke, det er positiv Sandhed. Jeg forstaar ikke i dette Øjeblik, hvad det er, det ærede Medlem savner i min Forklaring. I samme Øjeblik det ærede Medlem vil sige mig det, skal jeg forklare ham det, men jeg forstaar det ikke. Jeg har intet at skjule.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Ja, saa ere vi der, hvor vi begyndte; da forstod det ærede Medlem heller ikke det Spørgsmaal, jeg stillede til ham.

Alfred Christensen: Jeg behøver ikke at gøre Undskyldning for at trætte den høje Forsamling, det er blevet gjort i 14 Dage af saa mange, at jeg har Lov til at prøve paa det i en sen Aftentime. Grunden til, at jeg har begæret Ordet nu, gaar lidt tilbage i Tiden, nemlig til den

Tid, da vi forhandlede om Loven om Voldgift angaaende Handel med Husdyr. Da havde jeg Lyst til at optræde mod denne Lov, thi jeg har gjort mig til Regel i hele min Rigsdagsgerning aldrig at tage noget bort fra den dømmende Magt, men lægge saa meget som muligt ind under Domstolene. Da nu dette Spørgsmaal om den tvungne Voldgift ved Husdyrhandler kom op, vilde jeg gerne gøre det Synspunkt gældende, men baade blandt nærmere og fjernere Venner her i Salen blev det sagt, at denne Sag var saa kær for Landboerne, at det skulde jeg efter min Valgkreds' Interesser dog ikke gøre, og jeg maa indrømme, at jeg meget sjælden har Lejlighed til at have med Husdyrhandler at gøre i Sammenligning med, hvad de andre Repræsentanter have. Jeg indskrænkede altsaa min Uvillie mod Loven til at undlade at stemme for den, og saa har jeg saamænd ikke tænkt over den Sag mere før i sidst afvigte Sommer. Da hænder det hverken værre eller bedre, end at jeg omtrent samtidig faar saadanne to Voldgiftssager om Hestehandler, og jeg fik to Resultater, der ligefrem skrigte til Himlen af Meningsløshed og Uretfærdighed, de ligefrem skrigte af juridisk Smerte. Saa gav jeg mig til at undersøge, om det var gaaet andre lige saadan, og jeg saa i Ugeskrift for Retsvæsen forskellige Blomster fra det sidste Par Aar. Jeg kan ikke undlade her under Finanslovsforslagets første Behandling at benytte Lejligheden til at lægge det frem; eftersom Loven skal revideres i indeværende Samling, og vi skulle enten have den samme Lov eller en ny Lov eller slet ingen Lov, som skal være gældende efter 1912. Jeg skal her tale om et Emne, som vil være kendt for alle de Herrer Landborepræsentanter, de ville jo være meget mere inde i de Sager, end jeg er, men naar jeg nu lægger det frem for dem, skulde jeg dog haabe, at de kunne indse, hvad der er Kærnepunktet deri. Kærnepunktet for mig er, at vi rundt om i Landet sætte en Mængde brave og dygtige Folk til Dommere, noget, de aldrig have været forberedte til, og noget, de aldeles ikke egne sig til, og derfor faa vi Resultaterne saa daarlige, som de i mange Tilfælde ere. Ja, selvfølgelig, de ere ikke ens alle sammen, og de Eksempler, jeg drager frem her, ere kun dem, der have stødt mig ved deres Uretvished.

Den første Sag, jeg vil nævne, er en Sag, som en Sagfører Bülow har haft med at gøre. Maaske kender Justitsministeren til Sagen, naar jeg nu refererer, hvordan det gik til. Det var en Hingst, der blev solgt som en særlig dygtig Springer —, den kunde